

Arrest

nr. 119 650 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongelooftwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier

blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker heeft gelogen over zijn paspoort, zijn reisweg en zijn leeftijd en zo getracht heeft om de asielinstanties intentioneel te misleiden. Verzoeker stelt dat het paspoort niet van hem is en dat de mensensmokkelaar zijn vingerafdrukken heeft genomen maar dat hij het paspoort nooit heeft teruggezien. Aan deze verklaring kan echter niet het minste geloof worden gehecht. Met verzoekers paspoort werd immers reeds op 17 december 2009 een visum aangevraagd, terwijl verzoeker verklaarde dat hij pas in 2010 besloot om Bangladesh te verlaten. Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat uit verzoekers facebookaccount blijkt dat hij in het Verenigd Koninkrijk was en dat hij op facebook actief was terwijl hij zogenaamd op het schip zat. Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Op verzoeker rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van bij de aanvang van zijn asielprocedure op de Dienst Vreemdelingenzaken en ook nadien op het Commissariaat-generaal werd verzoeker uitdrukkelijk gewezen op het belang de waarheid te vertellen. Verzoeker is hier echter geheel in gebreke gebleven.

Verzoeker merkt op dat het CGVS zijn asielrelaas niet inhoudelijk heeft onderzocht. De Raad stelt echter vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing heeft gesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld dat hij Ahmadi is, noch dat zijn beide ouders zijn overleden, terwijl dit twee wezenlijke elementen zijn in zijn asielrelaas. Aangezien mag worden verwacht dat verzoeker deze elementen reeds tijdens zijn eerste gehoor zou hebben vermeld, kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht.

De geloofwaardigheid en der ernst van de beweerde vervolgingsfeiten worden verder onderuit gehaald uit de facebookaccount blijkt dat verzoeker in het Verenigd Koninkrijk was en aldaar geen asielaanvraag indiende, wat haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker in zijn land van herkomst.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat er in Bangladesh een permanent sektarisch conflict aan de gang is waarbij Ahmadi's worden gevisieerd en dat hij bijgevolg een risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Hierbij kan worden verwezen naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook het feit dat artikel 3 van het EVRM eventueel kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak Vilvarajah (RV 1991, 19) moet er sprake zijn van specifieke individuele omstandigheden waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende. Volgens het Hof is het dan ook aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat de verzoeker een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt dit niet aannemelijk.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van

herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 januari 2014, voert verzoekende partij aan dat de kwestie in deze zaak het paspoort is met een visum voor het Verenigd Koninkrijk. Verzoekende partij vervolgt dat zij thans een rijbewijs uit Bangladesh neerlegt waaruit ontegensprekelijk haar identiteit blijkt. Daarenboven legt zij thans ook een stuk neer met Engelse vertaling waarin haar relaas wordt bevestigd. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat zij behoort tot de Ahmadiya-gemeenschap en derhalve vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel

48/4, §2, a, b, en c) van de vreemdelingenwet. Immers, volgens verzoekende partij is er enerzijds de vrees omwille van het feit dat zij Ahmadi is en anderzijds de algemene onveilige situatie.

Op de vraag naar het origineel van het rijbewijs stelt de raadsman dat verzoekende partij, die niet aanwezig is, in het bezit is van het origineel.

1.4.3. Betreffende verzoekende partij haar stelling dat uit het door haar neergelegde, per brief d.d. 30 januari 2014 aan de Raad overgemaakte rijbewijs uit Bangladesh ontegensprekelijk haar identiteit blijkt, wijst de Raad er op dat niet haar identiteit, welke niet in twijfel wordt getrokken, doch wel haar beweerde leeftijd *in casu* ter discussie staat. Meer bepaald wordt aan haar bewering op 25 februari 1993 te zijn geboren geen geloof gehecht, nu uit de informatie van het United Kingdom Border Agency (UKBA) vervat in het administratief dossier blijkt dat haar werkelijke geboortedatum (zo blijkt uit het paspoort waarmee zij een visum aanvroeg en verkreeg voor het Verenigd Koninkrijk) 25 augustus 1987 is, en zij dus veel ouder is dan zij beweert. Dit wijst er op of doet minstens vermoeden dat verzoekende partij haar leeftijd verlaagde om bij haar asielaanvraag in 2010 als minderjarig(e) te worden beschouwd.

Het neergelegde rijbewijs uit Bangladesh wijzigt niets aan die vaststelling. Het betreft immers geen origineel, doch louter een kopie ervan. Nochtans zou verzoekende partij, zo gaf haar raadsman ter terechtzitting aan waar hij haar vertegenwoordigde, over het origineel ervan beschikken en gaf zij eerder in het bij de brief d.d. 30 januari 2014, waarmee ze de kopie van haar rijbewijs en enkele andere stukken aangetekend bezorgde, begeleide schrijven aan ter zitting het origineel voor te (zullen) leggen, wat zij dus evenwel nalaat te doen. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt geen bewijswaarde gehecht (*cf.* RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt uit de informatie opgenomen in het administratief dossier dat het in Bangladesh gemakkelijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste documenten te verkrijgen.

De Raad wijst er ook op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Het door verzoekende als bijlage bij haar brief van 30 januari 2014 gevoegde stuk (uit een tijdschrift) met Engelse vertaling heeft om die reden dan ook geen bewijswaarde. De bijgevoegde brief- en DHL-omslag tonen enkel aan dat vanuit Bangladesh documenten naar verzoekende partij werden verzonden, doch niets meer dan dat.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat in deze zaak de kwestie het paspoort met het visum voor het Verenigd Koninkrijk is en zij in het verzoekschrift voorhiel dit paspoort nooit te hebben gebruikt, stelt de Raad vast dat verzoekende partij volhardt in haar ongeloofwaardig bevonden relaas en zij daarmee niet weerlegt wat in de bestreden beslissing en de beschikking werd gesteld, namelijk dat met het paspoort op naam van verzoekende partij reeds op 17 december 2009 een visum werd aangevraagd en verkregen, terwijl verzoekende partij verklaarde dat zij pas in 2010 besloot om Bangladesh te verlaten en bovendien werd vastgesteld dat uit verzoekers facebookaccount blijkt dat zij in het Verenigd Koninkrijk was en dat zij op facebook actief was terwijl zij zogenaamd op het schip zat.

Met betrekking tot verzoekende partij haar algemeen betoog dat zij een vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omwille van enerzijds het feit dat zij Ahmadi is en anderzijds de algemene onveilige situatie, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekende partij niet ontkent dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat zij Ahmadi zou zijn. De Raad leest in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekende partij verklaarde dat zij moslim is. Verzoekende partij gaf ook bij de toelichting omtrent haar vrees voor vervolging niet aan dat zij vervolging koestert omwille van religieuze redenen, of omdat zij vreest geïsoleerd/vervolgd te worden omdat zij Ahmadi is. Zij stelde daar immers dat zij valselijk werd beschuldigd en dat zij een tijdje bij een familie in Potia ging wonen omdat het huis waar zij woonde overstroomd werd (adm. doss., stuk 14 p. 1-3). De geloofwaardigheid en de ernst van de beweerde vervolgingsfeiten worden verder onderuit gehaald aangezien uit de facebookaccount blijkt dat verzoekende partij in het Verenigd Koninkrijk was en aldaar geen asielaanvraag indiende, wat haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekende partij in zijn land van herkomst. Deze grond van de beschikking wordt door verzoekende partij niet betwist, noch weerlegd.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan het asielrelaas van verzoekende partij. Bijgevolg maakt zij niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij eveneens vreest voor de algemene onveilige situatie in haar land van herkomst, weerlegt zij de grond in de beschikking dienaangaande niet: *“Verzoeker is van mening dat er in Bangladesh een permanent sektarisch conflict aan de gang is waarbij Ahmadi’s worden gevisieerd en dat hij bijgevolg een risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.*

De Raad wijst erop dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Hierbij kan worden verwezen naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook het feit dat artikel 3 van het EVRM eventueel kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak Vilvarajah (RV 1991, 19) moet er sprake zijn van specifieke individuele omstandigheden waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende. Volgens het Hof is het dan ook aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat de verzoeker een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt dit niet aannemelijk.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerleggen.”

Voormelde vaststellingen worden door verzoekende partij, die hier geen ernstige en concrete poging toe onderneemt, niet ontkracht of weerlegd.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS